

РЕШЕНИЕ

№ 5809

гр. София, 01.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 12.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7761** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 АПК, вр. чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба от К. С. Д. – гражданин на И., срещу издадено от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС Решение № 542 от 20.07.2012 г., с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява, заедно с упълномощен адвокат и поддържа жалбата си. Излага доводи за незаконосъобразност като цяло, на оспорения административен акт и счита, че е постановен: след допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила (чл. 35, чл. 36 АПК); в противоречие с материалния закон - ЗУБ. Намира, че ответникът: „не е приел правилно бежанската история”, като е направил незаконосъобразни изводи; не е извършил подробен анализ на броя и целите на извършените в И. терористични актове, на броя на убитите и ранените, и на местата, на които са извършени; не е съобразил служебно известните му Насоки на ВКБООН; неправилно не е приел приложимост за случая, на Решение от 17.02.2009 г. на СЕС, по дело № С-465/2007. Искането е, да бъде отменено оспореното решение, „със законните последици от това”.

Ответникът – председател на Държавна агенция за бежанците не е представляван и не е изразил становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като съобрази писмените доказателства, съдържащи се в делото и взе предвид съдържанието на жалбата, приема за установено от фактическа страна следното.

К. С. Д. – гражданин на И. е влязъл нелегално на територията на РБ, на 07.12.2011 г., заедно със своята съпруга Б. Х. М. и четирите им деца. Подал е молба за закрила, на 04.01.2012 г., която е разгледана от председателя на ДАБ в производство по общия ред, установен в ЗУБ. Искането за закрила е мотивирал с обстановката в И., като цяло. Проведени са общо три интервюта (л.л. 45, 34, 27 от делото), по време на които е изложил историята си, свързана с това, че като собственик на авто-сервиз случайно е станал обект на заплахи от терористи, чиято кола с експлозивни той отказал да ремонтира. Заявил е, че основната му цел е да намери сигурно място за нормален живот.

Представената бежанска история и официалната информация за обстановката в страната на произход, са анализирани и обсъдени от административния орган, от гледна точка на предпоставките, регламентирани в чл. 8, чл. 9 ЗУБ. Приел е, че по отношение търсещия закрила не са налице основания за предоставяне статут на бежанец и на хуманитарен статут. За да постанови решението си административният орган е преценил основателността на молбата за статут, съобразявайки също тълкуването на чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83/ ЕО, направено с решението на СЕО от 17.02.2009 г. по дело С-465/2007 г.

Оспореното Решение № 542/20.07.2012 г. е връчено на 02.08.2012 г. и подадената жалба от пряко засегнатото лице и е процесуално допустима, но неоснователна.

Макар в жалбата да са изложени доводи по отношение отказа да бъде предоставен хуманитарен статут, настоящият състав на Административен съд София – град, след дължимата служебна проверка намира, че като цяло решението на председателя на ДАБ е постановено в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби, след съобразяване с установените в ЗУБ процесуални правила. Не са налице твърденията от оспорващия пороци на същото. Ответникът е изпълнил и зискването на чл. 75, ал. 2, изр. първо ЗУБ, за преценяване на „всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави” и Съдът не приема твърдението на оспорващия за неизвършен „подробен анализ на броя и целите на извършените в И. терористични актове”.

Предоставянето на хуманитарен статут е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Наличието на указанията в чл. 9 ЗУБ обстоятелства се съдържа само в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че в И. той е бил обект на тежки посегателства или е бил изложен на опасност от такива. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут.

Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на [член 15 от Директива 2004/83/ЕО](#), „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на

гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Чл. 15 (букви „а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 пък регламентират начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата. Относно К. С. Д. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО. Даденото с Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 (М. Е. и N. Е. срещу S. van J.) СЕО (понастоящем – Съд на Европейския съюз) тълкуване на [член 15, б. „в” от Директива 2004/83](#), във връзка с член 2, б. „д” от същата не променя горния извод. Според решението на Общия съд, текстът на чл. 15, б. „в” трябва да се тълкува в смисъл, че, дори да не представя конкретни доказателства (или представените да не са достатъчно убедителни), „съществуването на заплахи може по изключение да се счита за установено, но само когато „степената на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че гражданско лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи”. Актуалната ситуация в И., въпреки констатациите за несигурност и нестабилност, и въпреки случващите се въоръжени инциденти не може да бъде характеризирана като „ситуация на безогледно насилие, достигаща толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че гражданско лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи”.

Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. Решение № 542/20.07.2012 г. е издадено от компетентен административен орган (чл. 52, вр. чл. 48, ал. 1, т. 1 и чл. 75, ал. 1 ЗУБ). Жалбата срещу решението на председателя на ДАБ е неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 90, ал. 2, вр. ал. 1 ЗУБ

Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на К. С. Д. – гражданин на И., срещу издадено от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС Решение № 542 от 20.07.2012 г., с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: